

Jonas liep naar buiten. Het was al laat in de middag. Hij moest opschieten want het werd al donker. Plotseling stonden ze er, de Romeinse soldaten. Onmiddellijk bekwam Jonas dat ongemakkelijke gevoel.

Elke keer als hij de heersers over zijn stad zag, werd hij somber, angstig. Het klamme zweet voelde hij dan over zijn lichaam komen.

Snel liep hij door en dacht aan zijn oom Janes. Vorige week hadden de Romeinen hem opgepakt en ondervraagd. Ze dachten dat hij een rebel was. Drie dagen later hadden ze oom Janes weer vrijgelaten. Toen Jonas hem bezocht, zat oom Janes er als een bang vogeltje bij. De huid rondom zijn oog was blauw, groen en paars. Later liet hij de striemen op zijn rug zien. Nee, het was niet prettig om in deze oorlogstijd in Jeruzalem te leven. Je voelde je gevangen in je eigen land. Zijn vader had hem verteld over de tijd dat Koning Salomo regeerde. Toen was het echt vrede. Alles was in overvloed aanwezig. Vooral de tempel was een hele bijzondere plaats, daar verscheen de aanwezigheid van God. Jonas werd al blij van de gedachte dat het weer vrede zou kunnen zijn. Eigenlijk verwachtte hij ook dat het gauw vrede zou worden. In Jesaja, een prachtig boek dat in de joodse synagoge vaak werd voorgelezen, stond dat er een tijd van vrede zou komen en dat er een Messias, een gezalfde koning, zou komen om dat vreedrijk te brengen. Jonas geloofde het. Het zou niet altijd zo kunnen blijven.

Na een kwartier was hij eindelijk bij het huis van zijn vriend Aram aangekomen. Aram had een bijzondere man ontmoet en die zou nu bij Aram thuis komen spreken. Volgens Aram had hij een blinde man genezen. Jonas was heel benieuwd naar deze manen wat hij te vertellen had. Het huis van Aram was helemaal gevuld met mensen. De man, die Jezus bleek te heten, was al aan het spreken en Jonas ging gauw op de grond zitten om naar hem te luisteren. Niet te geloven, hij sprak over dat vreedrijk waar Jonas net over had lopen denken! Jezus zei dat het vreedrijk al gekomen was en dat het binnen je bereik was. "Het koninkrijk der hemelen is als een mosterdzaadje, dat iemand nam en in zijn akker zaaide. Het is wel het kleinste van alle zaden, maar als het volgroeid is, is het groter dan de tuingewassen en het wordt een boom, zodat de vogels in zijn takken kunnen nestelen. Geboeid luisterde Jonas naar Jezus. Hij begreep niet alles, maar één ding was zeker. Dit was een man die vrede bracht.

Aan het eind van de avond liep Jonas heel blij naar zijn oom Janes. Hij vertelde alles wat hij had gehoord. Oom Janes reageerde niet al te enthousiast. Aan alles was te merken dat hij het maar een raar verhaal vond. Nog voordat Jonas met zijn verhaal klaar was, maande oom Janes hem te stoppen. "Onzin, geloof het maar niet Jonas. Kijk eens naar buiten, daar lopen de soldaten. Jij met je vreedrijk, kijk uit dat je niet doorslaat."

Een week later hoorde Jonas een enorm tumult in de straat die dwars door Jeruzalem liep. Het was weer zover: de Romeinen hadden weer een stelletje criminelen opgepakt. Waarschijnlijk zouden ze gedood worden aan een kruis. Dat was inmiddels de normale gang van zaken in Jeruzalem. Jonas wilde doorlopen, maar toch was hij nieuwsgierig en keek even naar de misdadigers. Zag hij het goed? Was dat Jezus, die daar een kruis door de straat sleurde? Was deze vriendelijke man dan een misdadiger? Jonas probeerde dichterbij te komen. Zijn ogen ontmoetten de ogen van Jezus. Nu wist Jonas het zeker: dit was de Messias. Hij kwam vrede brengen, dat geloofde Jonas met zijn hele hart. De woorden die Jezus die avond bij Aram gesproken had, brandden nog steeds in zijn hart. Zelfs zijn vrouw had gevraagd wat er met hem aan de hand was. "Je bent zo anders, er is vrede in je

gekomen”, had ze tegen hem gezegd. Maar waarom werd deze man, de Messias, nu opgepakt? Zo zou het vrederijk toch niet komen? Zouden de leerlingen van deze man hem dan niet helpen?

Zouden zij niet proberen hem hieruit te redden? Dit kon toch niet?

Jonas liep mee en zag hoe Jezus werd gekruisigd. De wereld werd dus toch niet bevrijd. Er zou geen vrede komen. Alles zou hetzelfde blijven, dacht Jonas. Verdrietig slenterde hij terug naar huis. Hij begreep er niets van.

Een week later kwam Aram zijn huis binnen stormen. “Heb je het gehoord?”, riep hij van verre. “Heb je het gehoord?” Hij struikelde bijna over zijn woorden. Jonas bood Aram een stoel aan en toen Aram op adem was gekomen, hoorden ze zijn verhaal. Een paar dagen na de kruisiging waren een paar mannen teruggekeerd naar Jeruzalem en die hadden Jezus gesproken. Eerst hadden ze niet door gehad dat hij het was, maar toen ze samen zaten te eten, hadden ze Jezus ineens herkend. Jonas wist niet wat hij ervan moest denken. Leefde Jezus dan nog? Hoe kon dat nu?

Terwijl Aram verder vertelde, keerde de rust weer terug in Jonas. Dezelfde vrede die hij die avond bij Aram gevoeld had. Ineens herinnerde hij zich weer wat Jezus die avond gezegd had. Hij zei dat hij zou sterven en na drie dagen weer zou leven. Het was dus waar! Jezus was niet dood, hij leefde!

Toen wist Jonas wat er was veranderd. De wereld om hem heen was niet veranderd. Het geweld was niet verdwenen, er was nog steeds verdrukking. Maar hij was veranderd. Ja, dat was het, hij was veranderd. Hij was vrij. Helemaal vrij! Hij was niet bang meer voor de Romeinse soldaten, want er was vrede in zijn hart. Hij zou proberen om meer te weten te komen over dit koninkrijk, dat je niet kon zien met je ogen, maar dat nu diep in zijn hart was geboren. Als meer mensen dit zouden geloven, dan zou de wereld weleens kunnen veranderen. Jonas dacht weer terug aan de woorden van Jezus, dat het koninkrijk van God op een mosterdzaadje lijkt. Je plant het in de aarde en pas veel later wordt het een boom.